

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16363 van 25 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE COTTE, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

- 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 september 2007, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 30 april 2008, verstuurd op 6 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kabul. Uw echtgenote zou tijdens een bombardement in 1370 (Afghaanse kalender, komt overeen met 1990-1991) omgekomen zijn; u zou hierbij een oog verloren hebben. Hierna zou u met uw vier zonen naar Pakistan gevlucht zijn. Uw dochter H.F. (O.V.6.152.044; CG 07/14645), die reeds gehuwd was, bleef achter in Afghanistan. U zou haar nog af en toe opgezocht hebben en jullie hielden telefonisch contact. Op een bepaald moment zou een neef (K.) van uw schoonzoon met uw kleindochter Y. hebben willen huwen. Uw dochter en haar echtgenoot waren hier tegen. Een jaar geleden zou uw kleindochter verdwenen zijn. Uw zoon, P., die toevallig aanwezig was, zou geholpen hebben bij de zoektocht. Men zou K. verdacht hebben, dus uw kleinzoon en uw zoon zouden hem opgezocht hebben. Er zou gevochten zijn en uw zoon werd neergestoken. Hij zou een tijdje in een ziekenhuis verbleven hebben, tot uw andere zoon N. hem ging halen. K. zou hierna verdwenen zijn. Op een dag zou uw kleinzoon, K. gezien hebben. Uw schoonzoon en kleinzoon zouden K. opgezocht hebben met de eis om Y. terug te geven. Het zou weer op een gevecht uitgedraaid zijn. Uw schoonzoon zou neergestoken zijn en uw kleinzoon zou K. omver geduwd hebben. Hij zou hierbij ongelukkig neergekomen zijn en later zouden jullie vernemen hebben dat hij omgekomen was. Uw dochter zou hierop uw kleinzoon naar zijn schoonouders gestuurd hebben. Jullie zouden sindsdien niets meer van hem gehoord hebben. Uw zonen zouden ondertussen in Pakistan ook problemen gekend hebben met de mannen van K.. Toen uw dochter u voorstelde om te vluchten zou u hier dan ook op ingegaan zijn. Jullie zouden met de hele familie vertrokken zijn, maar in Griekenland zouden jullie gesplitst zijn, waardoor u enkel met uw dochter en drie kleinkinderen in België bent aangekomen. U weet niet waar uw andere familieleden zijn. Op 20/09/2007 vroeg u hier asiel aan. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas..”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- gezien verzoekers asielmotieven in causaal verband staan met die van zijn dochter kan er geen geloof aan worden gehecht, er kan immers geen geloof worden gehecht aan de recente afkomst van verzoekers dochter uit Afghanistan en bijgevolg ook aan haar asielmotieven;

- ook op basis van de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn dochter, bestaan er bedenkingen bij zijn relaas;
- op basis van verzoekers verklaringen en die van zijn dochter bestaan er twijfels omtrent hun vermeende bloedband.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.
- 2.1.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.
- 2.1.3. Verzoeker merkt op dat er enkel gesteld wordt dat zijn asielaanvraag gebaseerd is op de problemen welke zijn dochter in Afghanistan ondervond en dat haar asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Verzoeker voert aan dat de asielaanvraag van zijn dochter wel degelijk gegrond is en verwijst hiervoor naar het beroep van zijn dochter, H.F.. Verzoeker wijst er eveneens op dat hij 71 jaar oud is, blind aan één oog en aan het dementeren is, minstens seniel en dan ook niet meer volledig bij zinnen en dat hij zelfs in éénzelfde gesprek over koetjes en kalfjes verschillende zaken vertelt en volledig uit de lucht valt manneer hem gewezen wordt op het feit dat hij een paar minuten tevoren iets anders vertelde. Verzoeker voert verder aan dat de gemiddelde leeftijd in Afghanistan 44,5 jaar is, en dat in casu absoluut rekening gehouden diende te worden met zijn ouderdom, wat naar Afghaanse normen stokoud is.
4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 16362 van 25 september 2008 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers voorgehouden dochter, H.F. verworpen bij gebrek aan geloofwaardigheid omtrent haar recente afkomst uit Afghanistan en de beweerde bloedband tussen haar en verzoeker. Aangezien verzoeker zijn asielaanvraag verbonden heeft deze van H.F. en hij geen andere gronden inroept kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad wijst er bovendien op dat het uitgebreide gehoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal geen enkele aanwijzing bevat dat hij omwille van medische redenen of psychologische moeilijkheden geheugenproblemen zou ondervinden. Zijn relaas bevat relatief precieze en gedetailleerde gegevens en, hoewel hij hiertoe wel de kans kreeg, werden er door verzoeker geen specifieke opmerkingen gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat hij zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Aan verzoeker werd

eenvoudigweg gevraagd zijn asielrelaas uiteen te zetten. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen maakte verzoeker geenszins melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren. Verzoeker legt evenmin een medisch attest neer waaruit specifiek zou blijken dat hij aan geheugenstoornissen zouden lijden (R.v.St., nr. 131.793 van 26 mei 2004). Op het einde van zijn gehoor wees de raadsman enkel op de hoge leeftijd van deze persoon (gehoorverslag CGVS 19/11/2007, p.13). De beweringen in het verzoekschrift, die nu voor het eerst worden gemaakt, dat de verzoeker dementerend, minstens seniel is, en niet meer volledig bij zinnen, zijn laattijdig en lijken onjuist. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat het gehoor op normale wijze is verlopen.

- 2.1.5. Verzoeker stelt tevens dat de familiebanden tussen hem en zijn dochter, H.F. ten onrechte in twijfel worden getrokken en betwist dat hij zijn taskara zou achterhouden. Verzoeker stelt dat zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent wat er met zijn taskara zou zijn gebeurd dient gezien te worden in het licht van zijn mentale toestand. Verzoeker verklaart dat hij op dit ogenblik niet meer exact weet of hij al dan niet zijn taskara bij zich had tijdens zijn vertrek naar Europa en thans denkt dat zijn taskara vernietigd werd tijdens de bomaanslag op zijn huis. Verzoeker verklaart verder dat hij bereid is een DNA-test te ondergaan.
- 2.1.6. De Raad merkt op dat verzoeker de tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn taskara niet betwist maar louter poogt te verschonen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat zijn taskara verloren ging bij een bombardement op zijn huis in de jaren '90, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat deze werd afgenomen door de smokkelaar. De verklaring in het verzoekschrift dat hij niet meer exact weet of hij al dan niet zijn taskara bij zich had tijdens zijn vertrek naar Europa, is een derde versie en kan niet gelden als afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheid. Wat de voorgehouden mentale toestand van verzoeker betreft ter verklaring van de tegenstrijdigheid dient te worden verwezen naar wat hieromtrent is uiteengezet onder punt 2.1.4.. Wat de familieband tussen verzoeker en zijn dochter betreft dient de Raad verzoeker er op te wijzen dat de bewijslast bij de verzoekende partij ligt, zodat de Commissaris-generaal niet kan worden toegerekend geen DNA-test te hebben georganiseerd. Verzoeker kan hun familieband echter niet aannemelijk maken door enig document. Het is in dit opzicht eveneens zeer bevreemdend dat verzoeker, die het huwelijk van zijn dochter geregeld zou hebben, niets af weet, buiten zijn naam, van de echtgenoot van zijn dochter of diens familie. De Raad dient verzoeker er op te wijzen dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en dat verzoekende partij in dit verband de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen. Verzoeker toont niet aan dat hij ernstige en volhardende pogingen heeft ondernomen om alsnog bewijsstukken te verkrijgen.
- 2.1.7. Verzoeker poogt de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn dochter te weerleggen door opnieuw te stellen dat aan zijn verklaringen geen of weinig belang mag worden gehecht, nu hij veel zaken vergeet en zelf dingen fantaseert. Verzoekende partij stelt dat het niet opgaat om de verklaringen van de dochter als ongeloofwaardig af te doen omwille van het feit dat de oude seniele vader andere zaken heeft verteld, terwijl men reeds op zicht kan vaststellen dat deze laatste niet volledig (mentaal) gezond meer is.
- 2.1.8. Opnieuw dient te worden verwezen naar hetgeen werd uiteengezet onder 2.1.4.. De verklaringen van verzoeker kunnen niet zonder meer als irrelevant worden afgedaan omwille van diens hoge leeftijd en bovendien is de geschetste mentale toestand van

verzoeker niet in overeenstemming met de normale en vrij vlotte wijze waarop zijn gehoor is verlopen.

9. Verzoeker legt ter zitting een attest van nationaliteit neer dat is uitgereikt door de ambassade van Afghanistan in België. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een ruime kennis van Afghanistan met inbegrip van Kabul beschikt, maar dat hij zelf verklaarde reeds geruime tijd in Pakistan te verblijven. De Raad ziet daarenboven niet in op welke wijze een dergelijk document enige geloofwaardigheid aan zijn asielmotieven zou kunnen verlenen. Bovendien is het van algemene bekendheid dat ten gevolge van de decennialange burgeroorlogen in Afghanistan, de plaatselijke registers van burgerlijke stand er gedurende jaren niet meer werden bijgehouden zoniet volledig vernietigd werden. Aangezien de Afghaanse ambassade in Brussel dit paspoort bijgevolg heeft afgeleverd uitsluitend op basis van de verklaringen van verzoeker kan dit geenszins een bewijs vormen van zijn identiteit.
- 2.1.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Dari taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.
- 2.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. Verzoeker betwist de analyse aangaande de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul die werd toegevoegd aan het administratief dossier en stelt dat er geregeld aanslagen plaatsvinden, zodat er wel degelijk een reële kans bestaat dat hij hiervan het slachtoffer zou worden. Verzoeker verwijst naar persberichten waaruit blijkt dat er recent nog diverse doden in Kabul vielen. Verzoeker wijst er nog op dat hij een alleenstaande weduwnaar is zonder bescherming van een familie zodat ten zeerste aangeraden wordt hem niet naar Afghanistan terug te sturen, nu hij ongetwijfeld het slachtoffer zal worden van mensenrechtenschendingen. Verzoeker wijst er op dat de familie van K. wraak wil nemen voor diens dood zodat hij en zijn familie geenszins veilig zullen zijn bij een eventuele terugkeer. Verzoeker meent dan ook dat aan hem minstens subsidiaire bescherming toegekend dient te worden en dat er op basis van de onveilige situatie in Kabul hem eveneens de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.
- 2.2.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat verzoeker lange tijd (sinds 1990-1991) in Pakistan heeft verbleven en er gezien zijn lange verblijfsduur aldus over een de facto verblijfsalternatief beschikt. De verklaringen dat zijn zonen in Pakistan ook problemen hebben gekend met de mannen van K. zijn niet geloofwaardig, gezien het ongeloofwaardig karakter van de problemen met de familie van K., zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing van verzoekers voorgehouden dochter. Hoe dan ook, verzoeker verklaarde zelf dat hij persoonlijk geen problemen kende (vragenlijst van 24 september 2007, 3.5.). Verzoeker kan aldus niet aannemelijk maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico

op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoeker die in Pakistan over een verblijfsalternatief beschikt maakt niet aannemelijk dat er in Pakistan, een situatie van willekeurig geweld heerst zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.